

UKRAINIAN LABOR NEWS

Published semi-weekly by The Ukrainian Labor News Ass'n... Subscription \$4.00 a year...

“УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ”

Часопис для робочого класу... Передплата \$4.00 на рік... Адреса: 1009 Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.

UKRAINIAN LABOR NEWS

1009 Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.

СПІДДАМИ КОЛЧАКА І ДЕНКІНА.

Польський фронт розбитий від Прип'яті аж до Карпат. Польські відступають на власну територію, ставлячи в деяких місцях слабкий опір натиску...

Оттакі новинки за минулий тиждень з польського фронту.

Таким результатом останньої авантури всевітнього капіталу, який згуртував утворення ним шляхоцьку Польщу і підстав її проти робітничо-селянських республік.

Всім ще памятно, як поверх два місяці тому назад розпочався “слабкий”, “побідний” наступ польських військ на радянську Україну під претекстом “освобождження” України від “чужинської окупації”.

Повітряні сили Польщі відкинула мирові пропозиції совітської Росії і радянської України (розходилося це бачення о місце перегорів).

Але Польща і чути не хотіла про мир, як також нічого в цій справі не підтримували і ті краї, до котрих зверталися совітські республіки. Шляхоцька

Польща організувала тим часом при допомозі французьких офіцерів сильну армію і заохотила її в озброєні, амуніцію і всі необхідні воєнні матеріали. Все те доставала вона від альянтів.

Тоді обидві робітничо-селянські республіки взяли за зброю і стали до оборони своєї території, до оборони своєї свободи, стали в обороні злочинних пролетарської революції перед нападам представників світової реакції — шляхоцької Польщі.

З першого дня свого походу на Україну польська шляхта побачила, що вона має перед собою не тільки сильний і непохитний фронт російських і українських селян та робітників, але також сильний фронт робітників цілого світу.

Ще з початком польського наступу на Україну совітська Росія і радянська Україна заявили устами своїх народних комісарів перед світом наступуючи: “Ми знищимо польських напасників. Се буде не тільки тому, що за нами чисельна перевага, але також тому, що за нами моральна перевага оборони суспільного ладу, справедливого і братерського. Віра в польської буржуазії — це кривава авантюра рабівників і бандітів. Наша війна проти контрреволюційної Польщі являється актом законної революційної оборони, святою обороною незалежності робітників і будучого щастя наших дітей. Навіть після знищення банд Пилсудського ми не напускаємо незалежності Польщі. З польським селянством, котроме має стати паном у власній країні, без обави заключимо братерський союз. Не розлучуємо наш спільний ворог — шляхту і буржуазію.”

Такі слова народні комісари в своїй відозві до працюючого людю обох совітських республік, так сказави вони цілому світові і так відповіли вони на напад імперіалістичної Польщі.

А один з визначних робітників в совітській Росії, Ю. Стеклов, голова В. Ц. К. сов. роб. і червоних депутатів, передбачуючи польський напад на Україну, писав в “Ізвестях” в статі п. н. “Хто і як битиметься?” наступуючи: “За що битимуться польські салдати? За привілей, за неповищення вимоги своїх капіталістів і шляхтичів, за право поневолення чужих народів. За що боротимуться наші червоноармійці? За землю і волю, за свободу російського народу і народів білоруського і українського, на котру посягають польські пани. Більше того: відбиваючи посягання польської буржуазії, вони фактично боротимуться за свободу польського робітництва.”

Ось чому побідили совітські армії! Свідомі, незадурені патріоти

тичним шовінізмом польські робітники, провідники котрих сідять у варшавських казематах, отверто заявили свою симпатію з робітниками Росії і України. На Всеукраїнським Радянським З'їзді в Харкові офіційно вигано делегацію польських робітників, які записали там бити ся з польською контрреволюцією.

У відозві до польських робітників свідомі польські робітники кажуть: “Робітники Жовнірі! Не Україну нам треба сьогодні визволяти, але Польщу з під панування буржуазії. Нашу зброю треба нам піднести проти пануючої тепер банди, яка беззастанно бажає здобичі і хоче видерти її коштом нашої крові...”

ВІДОЗВА

МІЖНАРОДНОГО ПРОФЕСІЙНОГО СОЮЗА ДО РОБІТНИКІВ ВСІХ КРАЇВ.

Союз візаву видав Міжнародний Професійний Союз перед розпочатком бойкоту Угорщини європейським робітництвом.

Вже рік минув, від коли на Угорщині панує т. з. “порядок мирних елементів”. З того часу переслідують ся і нищать ся там всякий робітничий рух в жорстокий спосіб, якого не знає досі історія пролетаріату, якого не знало робітництво навіть за страшних часів російського царату.

З початком цього року було в термах Гаймаскер 9000 мужчин і жінок, в Ецепель 4000, Сала-Егерсер 2400, Ерляв 2000, Цеглет 3000 і Комаром-Салбергер 2000. Разом 50.000 мужчин і жінок увязане. Тюрми по містах є переповнені. Вязні наражені на найбільш бруталні і вирافیновані муки.

І от накоївша сама лиха, відкинула всякі мирові пропозиції зі сторони совітської Росії — імперіалістична шляхоцько-буржуазна Польща знаходить ся на передній своїй укладу. Її армія розгромажена і відступає на цілім фронті від Латвії аж до Карпат!

Знищена війною і пануванням польської шляхти, нещасна Галичина має також свій фронт. Сей фронт — польські жандарми і легіоністи, котрі тримають лядви живоїтче українське населення Галичини під шляхоцьким буюхом. І от ся нещасна Галичина також не тратила надії. Вона знала, що своїми власними силами не може багато зробити, і тому надіялася ся на поміч зі Сходу. Не дивлячися на ріжні пашківлі, які випускали на большевизм всі львівські — польські і українські — газети, “соціалістичним” “Впередом” включно, галицькі селяни “в день і вночі просили бога, щоби прийшли большевики і їх вбивали” з польсько-шляхоцького ярма. І тому не диво, що в депешах з Європи говорив ся, що польський фронт розбитий від Прип'яті до Карпат.

По скоро лише галицькі селяни побачили, що Польки забиратимуть ся з Галичини, вони і утворили “фронт”. Дарма, що озброєні нема. І бунт своє діло зробити.

Нині імперіалістична Польща кидає ся на всі боки за ратунком. Вона кричить на цілий світ, що її істноване загрожоне. Кільце під зброю для оборони “оїчизни” не тільки школи молодіж, але і жінщини. Та се вже не поможе. “Бочкаревщина” не спасла Росію Керенського, не спасе вона і Польщу Пилсудського.

Кинула ся польська шляхта до альянтів, на котрих вона так надіялася ся і котрих так вірно служила. Вона звернула ся до відбуваючої ся тепер в Спа альянтської конференції за поміччю, але Лойд Джордж сказав, що Англія може дати Польщі лише дипломатичну порадю. Французький прем'єр сказав, що таку саму поміч може оказати Польщі і Франція.

Передбачуючи польський наступ Ю. Стеклов в своїй статі “Хто і як битиметься?” писав: “Адже-ж Польки не можуть вічно жити на рахунок Антанті: при першій поважній поразці Антанті так само покине їх, як покинула Колчака і Денкіна.”

Останні заяви двох прем'єрів здають ся потверджують

ВІДОЗВА

МІЖНАРОДНОГО ПРОФЕСІЙНОГО СОЮЗА ДО РОБІТНИКІВ ВСІХ КРАЇВ.

Союз візаву видав Міжнародний Професійний Союз перед розпочатком бойкоту Угорщини європейським робітництвом.

Вже рік минув, від коли на Угорщині панує т. з. “порядок мирних елементів”. З того часу переслідують ся і нищать ся там всякий робітничий рух в жорстокий спосіб, якого не знає досі історія пролетаріату, якого не знало робітництво навіть за страшних часів російського царату.

З початком цього року було в термах Гаймаскер 9000 мужчин і жінок, в Ецепель 4000, Сала-Егерсер 2400, Ерляв 2000, Цеглет 3000 і Комаром-Салбергер 2000. Разом 50.000 мужчин і жінок увязане. Тюрми по містах є переповнені. Вязні наражені на найбільш бруталні і вирافیновані муки.

І от накоївша сама лиха, відкинула всякі мирові пропозиції зі сторони совітської Росії — імперіалістична шляхоцько-буржуазна Польща знаходить ся на передній своїй укладу. Її армія розгромажена і відступає на цілім фронті від Латвії аж до Карпат!

Знищена війною і пануванням польської шляхти, нещасна Галичина має також свій фронт. Сей фронт — польські жандарми і легіоністи, котрі тримають лядви живоїтче українське населення Галичини під шляхоцьким буюхом. І от ся нещасна Галичина також не тратила надії. Вона знала, що своїми власними силами не може багато зробити, і тому надіялася ся на поміч зі Сходу. Не дивлячися на ріжні пашківлі, які випускали на большевизм всі львівські — польські і українські — газети, “соціалістичним” “Впередом” включно, галицькі селяни “в день і вночі просили бога, щоби прийшли большевики і їх вбивали” з польсько-шляхоцького ярма. І тому не диво, що в депешах з Європи говорив ся, що польський фронт розбитий від Прип'яті до Карпат.

По скоро лише галицькі селяни побачили, що Польки забиратимуть ся з Галичини, вони і утворили “фронт”. Дарма, що озброєні нема. І бунт своє діло зробити.

Нині імперіалістична Польща кидає ся на всі боки за ратунком. Вона кричить на цілий світ, що її істноване загрожоне. Кільце під зброю для оборони “оїчизни” не тільки школи молодіж, але і жінщини. Та се вже не поможе. “Бочкаревщина” не спасла Росію Керенського, не спасе вона і Польщу Пилсудського.

Кинула ся польська шляхта до альянтів, на котрих вона так надіялася ся і котрих так вірно служила. Вона звернула ся до відбуваючої ся тепер в Спа альянтської конференції за поміччю, але Лойд Джордж сказав, що Англія може дати Польщі лише дипломатичну порадю. Французький прем'єр сказав, що таку саму поміч може оказати Польщі і Франція.

Передбачуючи польський наступ Ю. Стеклов в своїй статі “Хто і як битиметься?” писав: “Адже-ж Польки не можуть вічно жити на рахунок Антанті: при першій поважній поразці Антанті так само покине їх, як покинула Колчака і Денкіна.”

Останні заяви двох прем'єрів здають ся потверджують

ВІДОЗВА

МІЖНАРОДНОГО ПРОФЕСІЙНОГО СОЮЗА ДО РОБІТНИКІВ ВСІХ КРАЇВ.

Союз візаву видав Міжнародний Професійний Союз перед розпочатком бойкоту Угорщини європейським робітництвом.

Вже рік минув, від коли на Угорщині панує т. з. “порядок мирних елементів”. З того часу переслідують ся і нищать ся там всякий робітничий рух в жорстокий спосіб, якого не знає досі історія пролетаріату, якого не знало робітництво навіть за страшних часів російського царату.

З початком цього року було в термах Гаймаскер 9000 мужчин і жінок, в Ецепель 4000, Сала-Егерсер 2400, Ерляв 2000, Цеглет 3000 і Комаром-Салбергер 2000. Разом 50.000 мужчин і жінок увязане. Тюрми по містах є переповнені. Вязні наражені на найбільш бруталні і вирافیновані муки.

І от накоївша сама лиха, відкинула всякі мирові пропозиції зі сторони совітської Росії — імперіалістична шляхоцько-буржуазна Польща знаходить ся на передній своїй укладу. Її армія розгромажена і відступає на цілім фронті від Латвії аж до Карпат!

Знищена війною і пануванням польської шляхти, нещасна Галичина має також свій фронт. Сей фронт — польські жандарми і легіоністи, котрі тримають лядви живоїтче українське населення Галичини під шляхоцьким буюхом. І от ся нещасна Галичина також не тратила надії. Вона знала, що своїми власними силами не може багато зробити, і тому надіялася ся на поміч зі Сходу. Не дивлячися на ріжні пашківлі, які випускали на большевизм всі львівські — польські і українські — газети, “соціалістичним” “Впередом” включно, галицькі селяни “в день і вночі просили бога, щоби прийшли большевики і їх вбивали” з польсько-шляхоцького ярма. І тому не диво, що в депешах з Європи говорив ся, що польський фронт розбитий від Прип'яті до Карпат.

По скоро лише галицькі селяни побачили, що Польки забиратимуть ся з Галичини, вони і утворили “фронт”. Дарма, що озброєні нема. І бунт своє діло зробити.

Нині імперіалістична Польща кидає ся на всі боки за ратунком. Вона кричить на цілий світ, що її істноване загрожоне. Кільце під зброю для оборони “оїчизни” не тільки школи молодіж, але і жінщини. Та се вже не поможе. “Бочкаревщина” не спасла Росію Керенського, не спасе вона і Польщу Пилсудського.

Кинула ся польська шляхта до альянтів, на котрих вона так надіялася ся і котрих так вірно служила. Вона звернула ся до відбуваючої ся тепер в Спа альянтської конференції за поміччю, але Лойд Джордж сказав, що Англія може дати Польщі лише дипломатичну порадю. Французький прем'єр сказав, що таку саму поміч може оказати Польщі і Франція.

Передбачуючи польський наступ Ю. Стеклов в своїй статі “Хто і як битиметься?” писав: “Адже-ж Польки не можуть вічно жити на рахунок Антанті: при першій поважній поразці Антанті так само покине їх, як покинула Колчака і Денкіна.”

Останні заяви двох прем'єрів здають ся потверджують

ВІДОЗВА

МІЖНАРОДНОГО ПРОФЕСІЙНОГО СОЮЗА ДО РОБІТНИКІВ ВСІХ КРАЇВ.

Союз візаву видав Міжнародний Професійний Союз перед розпочатком бойкоту Угорщини європейським робітництвом.

Вже рік минув, від коли на Угорщині панує т. з. “порядок мирних елементів”. З того часу переслідують ся і нищать ся там всякий робітничий рух в жорстокий спосіб, якого не знає досі історія пролетаріату, якого не знало робітництво навіть за страшних часів російського царату.

З початком цього року було в термах Гаймаскер 9000 мужчин і жінок, в Ецепель 4000, Сала-Егерсер 2400, Ерляв 2000, Цеглет 3000 і Комаром-Салбергер 2000. Разом 50.000 мужчин і жінок увязане. Тюрми по містах є переповнені. Вязні наражені на найбільш бруталні і вирافیновані муки.

І от накоївша сама лиха, відкинула всякі мирові пропозиції зі сторони совітської Росії — імперіалістична шляхоцько-буржуазна Польща знаходить ся на передній своїй укладу. Її армія розгромажена і відступає на цілім фронті від Латвії аж до Карпат!

Знищена війною і пануванням польської шляхти, нещасна Галичина має також свій фронт. Сей фронт — польські жандарми і легіоністи, котрі тримають лядви живоїтче українське населення Галичини під шляхоцьким буюхом. І от ся нещасна Галичина також не тратила надії. Вона знала, що своїми власними силами не може багато зробити, і тому надіялася ся на поміч зі Сходу. Не дивлячися на ріжні пашківлі, які випускали на большевизм всі львівські — польські і українські — газети, “соціалістичним” “Впередом” включно, галицькі селяни “в день і вночі просили бога, щоби прийшли большевики і їх вбивали” з польсько-шляхоцького ярма. І тому не диво, що в депешах з Європи говорив ся, що польський фронт розбитий від Прип'яті до Карпат.

По скоро лише галицькі селяни побачили, що Польки забиратимуть ся з Галичини, вони і утворили “фронт”. Дарма, що озброєні нема. І бунт своє діло зробити.

Нині імперіалістична Польща кидає ся на всі боки за ратунком. Вона кричить на цілий світ, що її істноване загрожоне. Кільце під зброю для оборони “оїчизни” не тільки школи молодіж, але і жінщини. Та се вже не поможе. “Бочкаревщина” не спасла Росію Керенського, не спасе вона і Польщу Пилсудського.

Кинула ся польська шляхта до альянтів, на котрих вона так надіялася ся і котрих так вірно служила. Вона звернула ся до відбуваючої ся тепер в Спа альянтської конференції за поміччю, але Лойд Джордж сказав, що Англія може дати Польщі лише дипломатичну порадю. Французький прем'єр сказав, що таку саму поміч може оказати Польщі і Франція.

Передбачуючи польський наступ Ю. Стеклов в своїй статі “Хто і як битиметься?” писав: “Адже-ж Польки не можуть вічно жити на рахунок Антанті: при першій поважній поразці Антанті так само покине їх, як покинула Колчака і Денкіна.”

Останні заяви двох прем'єрів здають ся потверджують

ВІДОЗВА

МІЖНАРОДНОГО ПРОФЕСІЙНОГО СОЮЗА ДО РОБІТНИКІВ ВСІХ КРАЇВ.

Союз візаву видав Міжнародний Професійний Союз перед розпочатком бойкоту Угорщини європейським робітництвом.

Вже рік минув, від коли на Угорщині панує т. з. “порядок мирних елементів”. З того часу переслідують ся і нищать ся там всякий робітничий рух в жорстокий спосіб, якого не знає досі історія пролетаріату, якого не знало робітництво навіть за страшних часів російського царату.

З початком цього року було в термах Гаймаскер 9000 мужчин і жінок, в Ецепель 4000, Сала-Егерсер 2400, Ерляв 2000, Цеглет 3000 і Комаром-Салбергер 2000. Разом 50.000 мужчин і жінок увязане. Тюрми по містах є переповнені. Вязні наражені на найбільш бруталні і вирافیновані муки.

І от накоївша сама лиха, відкинула всякі мирові пропозиції зі сторони совітської Росії — імперіалістична шляхоцько-буржуазна Польща знаходить ся на передній своїй укладу. Її армія розгромажена і відступає на цілім фронті від Латвії аж до Карпат!

Знищена війною і пануванням польської шляхти, нещасна Галичина має також свій фронт. Сей фронт — польські жандарми і легіоністи, котрі тримають лядви живоїтче українське населення Галичини під шляхоцьким буюхом. І от ся нещасна Галичина також не тратила надії. Вона знала, що своїми власними силами не може багато зробити, і тому надіялася ся на поміч зі Сходу. Не дивлячися на ріжні пашківлі, які випускали на большевизм всі львівські — польські і українські — газети, “соціалістичним” “Впередом” включно, галицькі селяни “в день і вночі просили бога, щоби прийшли большевики і їх вбивали” з польсько-шляхоцького ярма. І тому не диво, що в депешах з Європи говорив ся, що польський фронт розбитий від Прип'яті до Карпат.

По скоро лише галицькі селяни побачили, що Польки забиратимуть ся з Галичини, вони і утворили “фронт”. Дарма, що озброєні нема. І бунт своє діло зробити.

Нині імперіалістична Польща кидає ся на всі боки за ратунком. Вона кричить на цілий світ, що її істноване загрожоне. Кільце під зброю для оборони “оїчизни” не тільки школи молодіж, але і жінщини. Та се вже не поможе. “Бочкаревщина” не спасла Росію Керенського, не спасе вона і Польщу Пилсудського.

Кинула ся польська шляхта до альянтів, на котрих вона так надіялася ся і котрих так вірно служила. Вона звернула ся до відбуваючої ся тепер в Спа альянтської конференції за поміччю, але Лойд Джордж сказав, що Англія може дати Польщі лише дипломатичну порадю. Французький прем'єр сказав, що таку саму поміч може оказати Польщі і Франція.

Передбачуючи польський наступ Ю. Стеклов в своїй статі “Хто і як битиметься?” писав: “Адже-ж Польки не можуть вічно жити на рахунок Антанті: при першій поважній поразці Антанті так само покине їх, як покинула Колчака і Денкіна.”

Останні заяви двох прем'єрів здають ся потверджують

ВІДОЗВА

МІЖНАРОДНОГО ПРОФЕСІЙНОГО СОЮЗА ДО РОБІТНИКІВ ВСІХ КРАЇВ.

Союз візаву видав Міжнародний Професійний Союз перед розпочатком бойкоту Угорщини європейським робітництвом.

Вже рік минув, від коли на Угорщині панує т. з. “порядок мирних елементів”. З того часу переслідують ся і нищать ся там всякий робітничий рух в жорстокий спосіб, якого не знає досі історія пролетаріату, якого не знало робітництво навіть за страшних часів російського царату.

З початком цього року було в термах Гаймаскер 9000 мужчин і жінок, в Ецепель 4000, Сала-Егерсер 2400, Ерляв 2000, Цеглет 3000 і Комаром-Салбергер 2000. Разом 50.000 мужчин і жінок увязане. Тюрми по містах є переповнені. Вязні наражені на найбільш бруталні і вирافیновані муки.

І от накоївша сама лиха, відкинула всякі мирові пропозиції зі сторони совітської Росії — імперіалістична шляхоцько-буржуазна Польща знаходить ся на передній своїй укладу. Її армія розгромажена і відступає на цілім фронті від Латвії аж до Карпат!

Знищена війною і пануванням польської шляхти, нещасна Галичина має також свій фронт. Сей фронт — польські жандарми і легіоністи, котрі тримають лядви живоїтче українське населення Галичини під шляхоцьким буюхом. І от ся нещасна Галичина також не тратила надії. Вона знала, що своїми власними силами не може багато зробити, і тому надіялася ся на поміч зі Сходу. Не дивлячися на ріжні пашківлі, які випускали на большевизм всі львівські — польські і українські — газети, “соціалістичним” “Впередом” включно, галицькі селяни “в день і вночі просили бога, щоби прийшли большевики і їх вбивали” з польсько-шляхоцького ярма. І тому не диво, що в депешах з Європи говорив ся, що польський фронт розбитий від Прип'яті до Карпат.

По скоро лише галицькі селяни побачили, що Польки забиратимуть ся з Галичини, вони і утворили “фронт”. Дарма, що озброєні нема. І бунт своє діло зробити.

Нині імперіалістична Польща кидає ся на всі боки за ратунком. Вона кричить на цілий світ, що її істноване загрожоне. Кільце під зброю для оборони “оїчизни” не тільки школи молодіж, але і жінщини. Та се вже не поможе. “Бочкаревщина” не спасла Росію Керенського, не спасе вона і Польщу Пилсудського.

Кинула ся польська шляхта до альянтів, на котрих вона так надіялася ся і котрих так вірно служила. Вона звернула ся до відбуваючої ся тепер в Спа альянтської конференції за поміччю, але Лойд Джордж сказав, що Англія може дати Польщі лише дипломатичну порадю. Французький прем'єр сказав, що таку саму поміч може оказати Польщі і Франція.

Передбачуючи польський наступ Ю. Стеклов в своїй статі “Хто і як битиметься?” писав: “Адже-ж Польки не можуть вічно жити на рахунок Антанті: при першій поважній поразці Антанті так само покине їх, як покинула Колчака і Денкіна.”

Останні заяви двох прем'єрів здають ся потверджують